

Bálványos Hubára, az ELTE Tanítóképző Karának tanárára

Számára soha sem az volt a fontos, hogy a rajzgyakorlatokon a valóság hű mása jelenjen meg a papíron. Mindig igyekezett egy jó pontot megtalálni a tanulmányrajzon, s abból kiindulva, buzdítva adta a további instrukciókat. Ettől az ember nem csüggedt el, inkább szárnyra kapott és folytatta a „csatát” a szem és kéz között. Elsősorban látni tanított, s az elkészült dolgokban is a szemléletet kereste. Hogy ne csak nézzen, lásson is az ember, egyre többet, egyre differenciáltabban.

2011 tavaszán csörgött a telefonom: „Holnapután amatőr művészekkel Pécsre megyek, a 'Nyolcak' kiállításra! Maradt még hely a buszban, gyere!” – mondta Huba egy péntek délután. Gondolkodás nélkül igent mondtam. Ugy tudott kérni, illetve felajánlani lehetőséget, hogy azt egyébként sem lehetett visszautasítani. Ritkán tudtunk személyesen találkozni, amióta gyermekeim lettek. Amikor egyszer eljött hozzánk, még csak az első volt meg. A 3 éves lányom boldogan mutatta meg neki új szobáját. Huba leucorodott az ágyára és varázsolni kezdett. Valami egyszerű hókuszpókuszt csinált a kezével, de Bogi áhítattal figyelte. Egy egyszerű trükk, s kész a varázslat. Bogi elbűvölten állt ott vele szemben, s kérte újra, meg újra. Mint ahogyan mi is kértük újra, meg újra; ahogyan mi mentünk hozzá újra, meg újra; ahogyan mi is elbűvölten ittuk szavait és lestük mozdulatait.

Pécs felé hosszú az út, és így jó alkalom volt sok dolgot megbeszélni. Faggatott családról, munkáról, lehetőségekről, irányokról. „Nocsak, nocsak...” – mondta mindig, ha valamit elvittünk vagy elmeséltünk neki. Akár saját, akár tanítványaink munkájáról volt is szó, gyermeki kíváncsisággal hallgatta ezeket a beszámolókat, s lelkesedett bármilyen apróságért.

Ezen az úton viszont már „leltározott”. Leltározta az életemet, aminek ő is része volt, amit irányított, figyelemmel kísért, terelgetett, mint olyan sok más emberét is. Listaszerűen kikérdezett és próbált „rendet rakni”. Nem sejtettük, de ez volt az utolsó tavasz, amikor köztünk volt. Bizakodott, tele volt tervekkel, de közben elrendezte a számára fontos dolgokat. Nem csak a sajátját, a másét is. Bár mindig rohant, mégis hajlandó volt megállni egy tanítványért, egy barátért. Figyelt és törődött, ha ideje engedte. Lelkesen hallgatta a beszámolókat és tanácsokkal, iránymutatásokkal bocsátott el a további útra.

Nagyon erős hatása volt, melynek vonzásába kerülve már nem lehetett szabadulni. Ez a vonzás a hitelességből fakadt. A pedagóguspályán ez az egyik legfontosabb dolog. Azért

kell, hogy amit tanítani szeretnénk, az valóban megnyissa a lelkeket. A művészeti-vizuális nevelésre ez különösen igaz. Hiszen nem lehet mindenki „ügyes kezű”, nem lehet mindenkinek veleszületett érzékenysége ezen a területen. Ezért is fogalmazhatott Huba úgy, hogy „nincs művészeti oktatás, csak művészeti nevelés!” A vizuális tevékenységnek elsősorban örömforrásnak kell lennie. Nem a szigorú korrektúra az, ami az elején fontos, hanem a megszerettetés! Nem kell, hogy valaki úgy rajzoljon, fessen, mint például Barcsay vagy Rembrandt. De szeresse ezt a tevékenységet, és szívesen menjen be kiállításokra – ahol a saját gyakorlása, küzdelmei hatására, talán már érzékenyebben tud reagálni az ott látható művekre. Különböző lehetőségek felkínálásával, motivációval kell becsalogatni az embereket ebbe a világba, és amikor már bent van a bűvkörben, és nem fél magától a tevékenységtől, akkor kell apránként korrigálni, irányultságokat tanítani és szárnyakat adni a repüléshez.

Ilyen egyszerű a trükk. Bálványos Huba trükkje. A varázslat, mely örökre fogva tart és nem enged.

A „Nyolcak” című kiállítás Pécsen közel 500 képet tartalmazott. Ekkora kiállításra Huba sem számított. Ezt lehetetlen volt korábbi módszerével vezetnie. Általában ilyen helyzetekben ő végigrobogott 1-2 termen, fúrge mozdulatokkal bejárta, majd visszatért az elejére, s megadta a titkos jelet. Egy jellegzetes „fűttyszerű” jelet. Erre a varázsjelre mindenki hirtelen előkerült és körülötte állt. Ő meg csak mondta, mesélte, mutatta, magyarázta. A lényeg, csak a legjobbat, csak az érdekeset. Nem aprózta el az energiát az összes képre, mert arra nincs idő, és felesleges is.

Fáradhatatlan energiával haladt az élen. Többet közben már lemorzsolódtak vagy leültek, ha lehetett. Ő viszont csak akkor állt meg, ha magyarázott. A legvégére már csak a legfanatikusabbak maradtak, s egyáltalán nem biztos, hogy a képek miatt. Talán MIATTA. Mert jó volt hallgatni, jó volt vele lenni, jó volt belefeledkezni abba varázslatos világba, amit ő teremtett meg különös, egyedi előadásával.



**Kedves Olvasónk! Kérjük, ne felejtse el megújítani a TANÍTÓ éves előfizetését.
Bízassa kollégáit és ismerőseit is a lap megrendelésére!**

Köszönettel: a Szerkesztőség.